

Вегетаріанство

1. Де всі інші?

Шум, темрява. Потім струс, і раптом — яскраве сяйво. Під лапами щось зелене й лоскітливе. А сяйво таке яскраве, що засліплює очі. А ще якісь дивні звуки.

«Де я? — подумала руда. — Чому так просторо? Де всі інші?»

Вона кілька разів кліпнула, намагаючись зрозуміти, куди потрапила.

— Привітик! — почувся на диво бадьорий голос.

Руда прокліпалася й побачила поряд рябу курку.

— Привіт, — прорипіла руда й, обережно відхиливши крила, переступила з лапи на лапу. Довгі кігті чіплялися за зелене.

— Ну ти й кігтиста! — майже захоплено промовила ряба курка і простягла свою лапу з коротенькими кігтиками.

— Ну, в нас у всіх такі. А як інакше? Сидиш у малесенькій кліточці, а кігті ростуть.

— А, так ти з птахофабрики! Ти з тих курочок, що наші люди викупили? — здогадалася ряба й захоплено розправила крила.

Рудій курці хотілося зробити так само. Але вона знала, що не зможе цього зробити, бо кругом стінки. Тобто на птахофабриці, коли вона сиділа в клітці, довкола були стінки, а тут... Руда підвелася на своїх кігтистих лапах і обережно розвела крила. Ширше і ширше, а потім стріпнула ними й відчула, як же затерпли в неї всі кісточки.

— Ти не хвилюйся, — запевнила її ряба курка, — трохи походиш по травичці, як усі ми, по пісочку, по ґрунту — кігті й сточаться. Наші люди колись уже курок із птахофабрики приносили. Бігають тепер, хробачків із землі вигрібають. І не скажеш, що вони колись у клітках жили.

— А де ви живете? І що то за ваші люди? Пташники?

— Та ні, просто люди. Правда, вони кажуть про себе, що вони вегетаріанці. Тобто м'яса не їдять, бо за всіх тварин турбуються. От і викупувають курочок-несучок із птахофабрик, щоб ті відчували справжнє життя. У нас тут — воля! Удень гребись у землі, скільки хочеш! У пісочку купайся. На сонечку грійся. Зернята дзьобай. А під вечір іди в курник і вибирай собі найзручніше сідало.

Слово було незнайоме, але рудій уже стало не до нього. Вона відчула, що от-от — і...
— Гей, подружко, — нахилилась до неї ряба курка, — ти що, яйце тут нести зібралася?
— Ну... Я не знаю... Я так звикла: весь час у малесенькій клітці сидиш, не ворушишся — і несешся тут же.
— А яйця?
— Яйця? Ну, вони кудись котяться...
— Усе зрозуміла! Ходімо до курника — виберемо тобі найзатишніше гніздечко.
Ряба курка змахнула крилом і пішла вперед. Руда піднялася з трави й пошкандибала за нею, чіпляючись довгими кігтями за траву. Усе це: світло, простір, ходьба, вільні тварини — дуже дивувало й бентежило. А вітер куйовдив пір'я і приносив незнайомі запахи. Певно, так пахла свобода.